

Derimod maa nødvendig Bogtrykkerens Navn nævnes; thi det er den Kilde, hvorfra man skal faae fat paa den Ansvarhavende, og Bogtrykkeren bliver selv den Ansvarhavende, hvis ingen Anden kan nævnes. Der er derfor i alle Love, som have befattet sig med at ville tilstede Pressefrihed, men dog ogsaa ville drage Presseforbrødelser til Ansvar, en alvorlig Straf for den Bogtrykker, der ikke nævner sit Navn. Jeg vil ikke tale om Straffene i de franske Love, der ere saaledes, at man vel vilde forbauses derover efter den Maade, hvorpaa man forestillet sig Sagen her; men jeg vil holde mig til Fred. 27de Septbr. 1799, som har en Mulkt af 200 Rbd. for, at Bogtrykkeren ikke nævner sig, og jeg bemærkede under mit Foredrag i den første Session af nærværende Rigsdag, at denne Lov gjælder i Norge, saaledes at man nu istedetfor 200 Rbd. der betaler 160 Speciesdaler eller 320 Rigsbankdaler. Det er en dog nogenlunde alvorlig Straf. Jeg vil tilstaae, at der kan være enkelte Tilfælde, hvori det kan fremstille sig som en ringe Forføelse, at Navnet ikke er blevet nævnt; men den, der driver en Næring, som efter sin Natur er af Bigtighed, og gjennem hvilke der kan begaaes store Forbrødelser — han maa iagttage en særdeles Agtsomhed paa de ham forreffrene Pligter. Det er Noget, jeg heller ikke troer at nogen Bogtrykker let nogenstunde her i Landet er kommen til Uleilighed ved, undtagen forsaavidt der kan have været Tale om ganske smaa trykte Sager, som man ikke kan ansee som egentlige Skrifter, hvor der har været noget Spørgsmaal derom, og der er dog ikke udøvet nogen Strengthed imod de Bedkommende. Men jeg troer, at det maa ligge i Begrebet om Skrifter, at visse trykte Smaating ikke maa ansees som saadanne. Dersom man vil have Begrebet derom nærmere bestemt, saa er det jo Noget, der kan skee ved Loven; dette har man f. Ex. ved de franske Love. Naar man sætter Mulkten fra 5—200 Rbd., saa vil Følgen jo være den, at Mulkten ordentligviis kun vil blive enten 5 Rbd. eller ialtsald Noget derover; thi de høiere Grader af Straf ville kun anvendes, hvor der er særdeles skarpendinge Omstændigheder. Men det er meget nødvendigt at holde Bogtrykkeren til at behandle denne Sag

med Alvor, og det skeer ved, at der er en bestemt Straf. Det er i Almindelighed ogsaa rettest, at der for saadanne Formføseelser, der ikke straffes, fordi der egentlig ikke er begaaet Handlinger, som indeholde noget moralsk Ondt, men fordi der er tilstedefat en Form, hvorved den offentlige Orden og Sikkerhed er sat i Fare, havest fast bestemte Straffe; men, vil man have nogen Variation, lod det sig ogsaa gjøre; kun en saadan Grændse, at Mulkten endog kunde blive nedfat til 5 Rbd., anseer jeg for aldeles utilraadelig. Ligesaa paafaldende er det, at man for urigtig Angivelse af Bogtrykkeren kan slippe med Mulkt fra 10—200 Rbd. Det, at angive en urigtig Bogtrykker, at opgive, at Noget er trykt i en Andens Office, som er trykt i hans, er Noget, som i Almindelighed forudsætter en svigagtig Hensigt, og det er Noget, som sætter Staten i stor Forlegenhed og Banskellighed, naar den skal forfølge Misbrug. Det er derfra noget ganske Forskjelligt, hvis en Bogtrykker assisterer en anden og Noget af Skriftet er trykt i hans Office, og det imidlertid betegnes som udkommet i den Andens. Det er Noget, som der aldeles ikke er noget Ondt i, og hvorpaa jeg ikke troer, at denne Lov skulde anvendes. Det er allerede af en anden Aret Taler bemærket, hvor syndeligt det er, at den Straf, der var fastsat for falsk Angivelse af Forfatterne i Regjeringens Udskrift, er bortfaldet. Det er dog aabenbart, at en falsk Angivelse af Forfatter er en Brode, hvorved man søger at narre Justitien, og hvorved man udsætter en Anden for at blive anseet for Forfatter til det, han ikke er Forfatter til. At henvise til den almindelige Straffelov, er saagodtsom til ingen Nytte; thi, naar jeg abstraherer fra særdeles Omstændigheder, en særdeles beviislig svigagtig Hensigt, vilde det ikke kunne medføre nogen syndelig Straf, maaskee slet ingen, om man havde nævnt En som Forfatter, der ikke er det. Det forstaaer sig, at ved falsk Angivelse af Forfatter forstaaes ikke, at En med en Andens Samtykke paatager sig et Forfatter-skab, som han ikke virkelig har; det er en Følge af, at Anonymiteten tillades, at ogsaa Enhver har Lov til at angive sig som Forfatter til et Skrift, hvoraf han ikke er Forfatter,